

RECENSION

Fanny Ketter
och Linda Molin i
Bitchkram

Bitchkram

Originaltitel: Bitchkram

Regi: Andreas Öhman

Producent: Bonnie Skoog Feeney

Manus: Andreas Öhman & Jonathan Sjöberg

Foto: Niklas Johansson

Roller: Linda Molin, Fanny Ketter, Mathilda von Essen, Adam Lundgren, Antoni Norén Almén m fl.

Sverige 2012

Längd: 1 tim 42 min

Distributör: AB Svensk Filmindustri

Första halvan av det svenska filmåret såg oroväckande skral ut. Nu börjar det ordna upp sig. I höst har vi redan fått se pärlor som *Searching for Sugar Man*, *Palme*, *Äta sova dö*, *Pojktanten* och nu *Bitchkram* - Andreas Öhmans andra långfilm efter lovande *I rymden finns inga känslor* (2010).

Kristin antingen hatar eller älskar allt, det finns inget utrymme för mellanting. Hon har en lista på 1000 grejer hon ska göra innan hon dör. En av dessa är att åka till New York och hitta sig själv. Förhållandet med storasystemen är också av klassiskt älska/hata -snitt. Hon får in en fot på lokaltidningen som går med på att publicera hennes krönikor likt en svensk Carrie Bradshaw i *Sex and the City*. Givetvis missar Kristin flyget, men måste fortfarande motbevisa alla att hon skulle vara misslyckad. Vägen leder till landsbygden där hon gömmer sig hos nyvunna bekantskapen Andrea. Här diktar hon

ihop texter om sina drömmars stad samtidigt som en mörk tragedi präglar Andrea och hennes syskon på lantstället. Filmens kanske roligaste scen är när Kristin skypar med systemen och har lyckats återskapa ett eget tillfälligt Starbucks i en lada med inspelade trafikljud. Men någon gång måste ju lögnen avslöjas...eller?

Linda Molin övertygade senast i *Apflickorna* och fortsätter imponera även här. Hon ingjuter Kristin med precis rätt dos energi, tvivel, framåtanda och humor. Porträttet skaver aldrig utan känns hela tiden piggt, trovärdigt och kul.

Det är klokt av manusförfattarna Öhman och Jonathan Sjöberg att delvis låta en film handla om en stad utan att ens behöva åka dit. Det är också talande för hur stor influens en metropol som New York har och alltid har haft. Vi känner staden väl utan att ens ha varit där - koderna, dofterna, kaoset och urbaniteten har vi matats med i våra liv från dag ett. Självt har jag aldrig varit i NY rent fysiskt, samtidigt som det känns så med hjälp av den populärkulturella bubbla som man levt med från staden i hela sitt liv.

Bitchkram handlar också mycket om fantasi och hur lätt du faktiskt kan komma undan med en ganska stor grad av yrkesfusks. Det är lätt att se Kristins spratt som en kritik av kvällstidningars ytlighet och törst efter snabb, effektiv sensationalism. Samtidigt är filmen en skamlöst underhållande och inspirerande ungdomssaga om att våga satsa och vinna.

Fredrik Söderlund

FILMRUTAN